

V Karlovicích 26. 2. 2011

Milá Emily,

již nedávno jsi mi kladla otázku, co nejhoršího mi přátelé řekli. Řekli mi, že jsem člověk bez špetky fantazie. Ale oni se mýlili. Protože kdybych byla bez fantazie, dokázala bych vytvořit svět? Svůj svět? Ráda bych ti napsala o tom, jak jsem seděla pod stromem a objevila svět, který mi otevřel bránu do neznáma. Byla slunečná podzimní sobota. Doma nikdo nebyl, protože všichni měli spoustu práce v pekárně. V hrobovém tichu se špatně čte, proto jsem si šla sednout na zahradu pod starý strom. Za chvíli mi však spadla víčka, mých milion myšlenek se vytratilo neznámo kam a já usnula.

Když jsem pak oči otevřela, neseseděla jsem pod naším stromem, ale byla jsem v ráji. Seděla jsem v mechu tak měkkém a vedle se tyčil obrovský vodopád, jehož voda stékala do průzračného rybníčku s duhovými rybkami. Kolem pobíhala lesní zvěř, která se mne překvapivě nebála. V malých světýlkách poletujících kolem mé hlavy jsem rozpoznala lesní víly. Obloha byla azurově modrá a slunce se třpytilo zlatem. V okolí byla ještě spousta takových mýtín, avšak každá jiná. V tom světě mi bylo nádherně! Neexistoval tam čas, a tak se nedalo přesně říci, jak dlouho jsem tam byla. Když jsem zrovna tančila s lesními vílami, volal z dálky známý ženský hlas: „Terezko! Terezko!“ Najednou se svět začal rozplývat a rozmazávat. V tu chvíli jsem raději zavřela oči. Když jsem je pak znovu otevřela, seděla jsem zase pod naším stromem a ten hlas, co na mě volal, patřil mé mamince. U večere jsem celé rodině svůj krásný sen vyprávěla. A když ručičky na hodinách ukázaly devátou hodinu, šla jsem rychle spát, abych již brzy byla opět v mém světě fantazie. Ve světě, kde je možné všechno.

Radím ti proto, milá Emily, do budoucna, abys neztrácela víru ve svou fantazii. Připravíš se tak o šanci vytvořit si svůj svět, zároveň tak i o místo, kam bys mohla utéct od všech starostí, do světa, který bude jen a jen tvůj.

Zdraví tě
Tereza

Tereza Zbořilová
12 let
náměstí Sv. Michala 12
Vrbno pod Pradědem
793 26